

Maade vedtage Bestemmelser, der kunne stille dem gunstigere, end de efter Sagens Natur bør være stillede; men det forekommer mig, at der i de Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at udtale mig mod, er nogen Tendents i denne Retning, hvilket jeg allerede tillod mig at udtale ved 1ste Behandling. Derfor stemmer jeg imod disse Forslag. Den Analogi, som blev omtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) fra den svenske Lovgivning, kan jeg ikke erkjende er tilstede eller har nogen som helst Betydning, naar den ikke tages fra fuldkommen parallelle Forhold, hvilket ikke var Tilfældet.

Steenstrup: Naar den ærede Minister, om jeg tør bruge det Udtryk, gif i sig selv, o: vilde forsvare sin egen oprindelig fremsatte Ansættelse, vilde Endringsforslagsstillerne overmaadelig blive tilfredsstillende; men det er det, den ærede Minister aldeles har forladt, idet han har gjort sig identiff med det andet Thing, og det forekommer mig rigtignok at være uheldig i et Spørgsmaal, hvor der er Tale om at redde Folk fra en overgaaet Ulykke. Angaaende de enkelte Endringsforslag skal jeg erkjende, at hvad den ærede Minister udtalte om Endringsforslaget under Nr. 1, skal jeg med Fornøielse gaa ind paa; men jeg kan rigtignok ikke forklare det saaledes som det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) vilde forklare det, at i Stedet for „Tord“ sætter man „Eiendom“. Derksom de Herrer tænke sig en sammenlagt Eiendom af flere Huslodder, om jeg saa maa kalde dem, der ligge i forskjellige Egne, saa kan man ikke kalde det een Eiendom, i alt Fald ikke ubetinget med den Virkning, at en Landvæsenkommission vil gaa ind derpaa; men naar man derimod sætter et Udtryk som „Gaard“ eller noget lignende, saa siger jeg, er vort Formaal naaet. Vi se meget godt, at man kunde tænke paa Godser, men det var ikke vor Mening, at Godser skulde indbrages derunder, men naar man sætter „Eiendom“ og ikke Andet i Stedet for „Tord“ saa er jeg rigtignok bange for, at man ikke naaer det, man egentlig har tilfattet. Hvis man derimod bruger et andet Udtryk, s. Ex. Gaard eller Agerbrug, saa er den Tanke, som vi ville lægge ind i Endringsforslaget, fyldestgjort. Vi ville altsaa forpligte os til, for det Tilfælde, at Forslaget nu vedtages, at forandre det til 3die Behandling. Den ærede Minister anerkjendte atter i Dag, at den Tanke, som ligger i det Forslag, der er stillet under Nr. 4 af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Clausen) var berettiget. Ja, jeg tror nok, at den høitagtede Minister maa anerkjende dette, thi det er i Overensstemmelse med hans eget Forslag. Den høitagtede Minister har i det andet Thing gjort opmærksom paa, at Ulykken den 13de November 1872 netop har medført, at disse ulykkelige Egne ere saaledes rammede, at det ikke nu er muligt at gjøre det, som man tid-

ligere kunde gjøre, det vil sige, de Støttepunkter, man havde, ere borttagne af Stormfloden. Nu vil jeg spørge, hvorledes den høitærede Minister tror, at Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 4 kan tilfredsstille disse Egne, naar det i Lovens sidste Paragraf er slaaet fast, at disse Egne ikke skulle komme ind under Loven; den Gaade gad jeg set løst, men det kan den høitagtede Minister ikke, det bliver en ulselig Gaade, hvorledes han tror at kunne tilfredsstille de Egne, som han har givet de Løfter, han har givet dem. Sagen er den, at det bliver en Uretfærdighed ligefrem at udelukke disse Egne fra Expropriationsretten, og der forlanges ikke Andet i Forslaget under Nr. 9 end Expropriationsret, der forlanges ikke, at man skal tilpligte andre omliggende Giere at deltage i Beføstningerne, der forlanges ikke, at man vil tvinge dem ind i et Digelag, der forlanges ikke Andet end den Servitutret, som omhandles i Lovens første 5 Paragrafer, og det er mindre, end hvad den ærede Minister i sit eget Forslag oprindelig var gaaet ind paa. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar man vedtager Forslaget under Nr. 4 og ikke vedtager de andre Forslag under Nr. 6, 9 og 10, saa ville store Stræfninger, som kun kunne beskyttes ved et Dige, der tillige indvinder Grund fra Havet, ikke kunne faae nogen Gaandsrækning af Loven. Jeg kommer atter her tilbage til Plakaten af 6te Juni 1848. Hvad end den ærede Kommissarius har sagt i Stænderne i Viborg, saa er det dog klart, at man ikke i 1848 kunde tænke paa Indbigninger, som skete i 1856 eller naarsomhelst. Man kan godt i 1848 have sagt: denne Lov, hvorover vi afgive Betænkning, skal ikke kunne forlanges anvendt ved Projekter, som gaa ud paa Indvindinger fra Havet, det kan jeg være med til, men naar man i Pl. af 6te Juni 1848 uden nogen som helst Begrænsning fastsætter, at den, der har Marker, Eng osv. liggende saaledes, at de trues med Oversvømmelse, kan tvinge Naboerne til at taale et Dige, saa kan man ikke derfra undtage de Marker og Enge, som ere stabte ved Diger. Naar man med Hensyn til Forslaget under Nr. 6 har villet gjøre gjældende, at der atter der er Tale om at tilvinge sig Rettigheder, saa siger jeg: nei, der er Tale om at gjøre en Sag tydeligere og slet ikke om Andet. Kan den høitærede Minister bevise, at man virkelig derved vil tilvende sig Noget, som ikke efter Forholdenes Natur tilkomme En, skal jeg med Fornøielse tage Forslaget tilbage. Til Slutning vil jeg bede de ærede Herrer lægge Mærke til, hvad det vil sige, at man vil garantere visse Foretagender visse Rettigheder efter 20 Mars Forslag, naar disse Rettigheder ere en uundgaaelig Betingelse for disse Foretagenders Paabegyndelse. Man vil altsaa sige til en Mand: naar Du nu kan udføre en Umulighed, saa skal Du om 20 Aar faae en Begunstigelse. Betingelsen for disse Foretagender er Expropriation, men hvad i al-